

Βέβλος δεπλωματικῆ καὶ κεντρικῆ καὶ λευκῆ.

Θεοτόκη, πρὸς Ζαήμην.—Τίται τοῦτα ποῦ μᾶς κάνεις ;
μὴ καιρὸ καθόλου χάρις.
Εἶναι χρέος κατεπειγόν,
ἂν τὴν δόξαν ἀγαπήσῃ,
εἰς τὴν Κρήτην μετ' ὀλίγον
μέγας Ἀρμωστὴς νὰ πῆς.

Μὴ μᾶς κάνεις τὸν βορρὸ
κί ἄφῃσε τὴν Μαδουρῆ,
κί ἔλ' ἀμέσως, σ' τὴν Ἀθήνα, σιγῆλὲ τριτοκομίτη,
νὰ σὲ στείλωμε' σ' τὴν Κρήτη.

Τρέχουν, φίλε Ζηλευτέ,
σημασίας γεγονότα...
ἦλθαν χθές οἱ Πρεσβευταὶ
καὶ μοῦ δώσανε τὴν νότα.

'Απὸ βορᾶδ' σ' τὴν ὄπερα πῆγα ν' ἀκούσω νόταις
κί ἄργησα νὰ ζυπήσω,
κί ἐπὶ πολὺ μ' ἐπρόσμεναν οἱ Πρέσβεις, κεχηνηότες
ὡς ποῦ νὰ ξεκινήσω.

'Εδῶ κί ἔκει γυρεύανε νὰ βροῦνε τὸν Κορριάτη,
κί ἐγὼ δὲν εἶχα σκιωμὸ μὲς ἀπὸ τὸ κρεβάτι.

Μὲ τὸ μαρλὸ μου γυρίζω
σὲ χίλια τόσα πράγματα,
καὶ ὄος τοῦ νόταις σφύριζα
μὲς ἀπὸ μελοδράματα.

Σήκω μοῦ λένε μερικοὶ,
τῆς Μούσης θιασῶτα,
ν' ἀκούσης κί ἄλλη μουσικὴ,
ν' ἀκούσης κί ἄλλη νότα.

'Εσπώθηκα κί ἐγὼ
δίχως νὰ πολυλογῶ
μὲ τρεχάματα μεγάλα,
ἦπα καὶ καφφέ μὲ γάλα,
κί ἔτρεξα νὰ βρῶ τοὺς Πρέσβεις τῆς Εὐρώπης ἔκει πέρα
καὶ τοὺς εἶπα καλημέρα.

Τότε μοῦδωσαν τὴν νότα τὴν μεγάλη νὰ διαβάσω
κί ὅπου πρέπει νὰ τὴν στείλω καὶ νὰ τὴν διαβιδάσω,
καὶ τί κάνεις καὶ πῶς εἶσαι μ' ἔρωτοῦσαν σοβαροί,
καὶ τοὺς εἶπα πῶς ψαρεύεις μὲ γὰρ σ' τὴν Μαδουρῆ.

Πρῶτ', βράδυ, μεσημέρι,
κί ἀπὸ ἄνα κί ἄλλο χέρι
πάντα νόταις, ἀδελφε μου,
ποῦ μισῆς στιγμῆς καιρὸ
δὲν μ' ἀφίρουν νὰ χαρῶ
μὲ ραχάτι τὸν καφφέ μου.

Τὴν ἀγῆ ποῦ σκιωθῶ
πρὶν ἀκόμη νὰ ντυθῶ,
τρέξω, Κόντε, μοῦ φωνάζουν, καὶ μὲ νόταις σὲ προσμένουν
τόσο Πρέσβεις ποῦ σημαίνουν.

'Εν τῷ μέσῳ τῶν ἀγώνων
νόταις πέρνε, νόταις δίνε,
κί ἡ ζωὴ μας πῆ δὲν εἶναι
παρὰ μίαν νόταν μόνον.

Δὲν μοῦ φθάνουν οἱ Μινιστροὶ, ποῦ μὲ βάζουν σὲ σκελέτμα,
ἔχω τώρα καὶ τοὺς φίλους
τοὺς πολλοὺς καὶ τοὺς ποικίλους,
ποῦ μοῦ στέλλουν κάθε τόσο κατὶ νόταις γιὰ ρουσφέτμα.

Ποίος μουσικῆς μαγεία !..
νόταις ὁ καθεὶς κρατεῖ,
κί ὄλοι θέλουν Ἰπουργεῖτα,
μὴ ἐγὼ δὲν ξέρω τί.

Δὲν εἰξεύρω τί νὰ κάμω,
πῶς τοὺς φίλους νὰ συνδράμω,
πῶς νὰ τοὺς παραγορήσω
κί ὄλους νὰ τοὺς διορίσω.

Κί ἔτσι μοῦρχεται νὰ πῶσω
πρηνηδὸν σ' τὰς σεβαστάς
τάς Προστάτιδας τοῦ γένους.

Καὶ νὰ τῆς παρακαλέσω
νὰ μοῦ κάνου' Ἀρμωστὴς
δλους τοὺς ἀδικημένους.

'Ετσι μόνο θὰ γλυτώσω
ἀπὸ νόταις κάθε τόσω,
καὶ παρὰ πονα καὶ λόγια, ποῦ δὲν ἔχουν τελειωμὸ,
καὶ μοῦ πνίγουν τὸν λαίμω.

Σὺ σ' τὴν Μαδουρῆ ψαρεύεις
καὶ γὰρ κόμματα δὲν ρίβεις,
πλὴν σ' ἔμένα τόσοι φίλοι
ξανερχίνονται σὰν γλάροι,
καὶ μοῦ φήνουνε σ' τὰ χεῖλη,
κύρ' Ἀλέξανδρε, τὸ φέρι.

Καὶ λοιπὸν ἀφοῦ τὴν νότα μοῦδωσαν οἱ Πρεσβευταὶ,
ποῦ σὲ κάνου' Ἀρμωστῆ,
'ἦγα καὶ σ' τοῦ Διαδόγου, κύρ' Ἀλέκο λατρευτέ,
καὶ τὴν ἔκανα γνωστή.

Κί ἔπειτα ποῦ λες, ψαρῆ,
'ἦγα νὰ βρῶ σὲ κοιμάτι
τὸν Σκουζὲ τὸν διπλωμάτη
νὰ τὰ ποῦμε σοβαρά.

Καὶ κατόπιν ὀμιλίας καὶ μ' ἔκεινον ἐπισήμου
καὶ τὰ μάλιστα κρισίμου,
ἔστειλα διαταγὰς ἐνοφραγιστοῦς εἰς τὸν Ζῶτο
τὰ εΨαρά ν' ἀναχωρήσουν,
κί ἔκ τῆς Κρήτης νὰ γυρίσουν
μὲ τὸν Ἀρμωστῆ τὸν πρῶτο.

Δὲν ἐπίστευε κανεὶς
φίλος μας ἢ συγγενὴς
πῶς αἱ φίλοι μας Δυνάμεις ὑπὲρ τοῦ μουστακαλῆ
θὰ προνεύσουν εὐμένως,

κι' Ἀρμωστής πῶς θὰ σταλῆ
ὁ τοσοῦτον σιγαλός.

Λοιπὸν κάνε τὸ σταυρό σου,
'πὲς' τοὺς Πρόσβεις μίλλ μεροί,
καὶ μὴ χάνης τὸν καιρὸ σου
'στῆς Λευκάδος τὰ νησί.

Ὅλοι γάσκουν ἐλόενα
καὶ τὸ γένος λαχταρᾷ...
σπεύσε κι' ὄπ' ἀτμὴν γὰρ σίνα
καρτεροῦνε τὰ «Ψαρρά».

Κύρ' Ἀλέξανδρ μου, χαίρε
'στῆς Λευκάδος τῆν νησίδα,
κι' ἂν δὲν λησιμονήσῃς φέρε
καὶ μὰ φρέσκη συναγριδα.

Ὁ Ζαήμες' στὸν Κορφαῖτη...
Θέλω τώρα σὲ κομμάτι.

ἂν δυνάμειαν τοὺς Πρόσβεις τοὺς εὐχαριστῶ πολὺ,
καὶ λυποῦμαι πῶς οἱ φίλοι σὲ ποτίζουσε χορῆ,
καὶ μὲ τούτους χολοσκάνεις
καὶ δὲν ξέρεις τί μὴ χάνης.

ἂν γυροῦν Γ'πουργια, τῆ; Βουλῆ; Ἀποσπερίτη,
κι' ἂν σὲ πῆγουν ἐλόενα,
τότε στείλε τους σ' ἐμένα
πουργούς τῆ; Ἀρμωστία; νὰ τους κάνω μὲς' στὴν Κρήτη.

Ἀρμωστής λοιπὸν θὰ γίνω κι' Ἰπακὸς περιωπῆς,
καὶ παρακαλῶ νὰ πῆς
'στοὺς Μινίστρος τοὺς μεγάλους
πῶς θὰ στείλω τρεῖς κεφάλους
'στὸν καθένα χωριστὰ,
κι' ἄλλα ψέφια θαυμαστὰ
νὰ τὰ κάνουνε βραστὰ.

Ἔχω καὶ λύπη καὶ χαρὰ
πῶς θὰ μὲ πᾶνε τὰ «Ψαρρά»
'στὴν Κρήτη τὴν καυμένη,
ποῦ κόσμος μὲ προσμένει.

Χαρὰ, γιὰτὶ σὲν Βασιλῆς θάμει πολλῶν φοβέρα,
θᾶξω Παλάτι χάρισμα κι' Ἀύλῃ καὶ Κολονέλου,
καὶ λύπη γιὰτὶ σὲπτομαί πῶς θὰ τὰ βγάλω πέρα
μὲ τοὺς Μιχαηλδάκηδες καὶ μὲ τοὺς Βασιζέλου.

Πῶς νὰ πάω, Θεοτόκη;
μὴ σκέψῃς ἀπηνῆς
ἐλο μὲ καταδιώκει
συνεχῶς; σὲν Ἐριννός.

Εἶναι πρόβλημα μεγάλο
καὶ σπουδαῖο; ἀμφιβάλλω
ἂν συμφέρει, κύριέ μου, νὰ δεχθῶ τὴν Ἀρμωστία
καὶ τὰ φῶτά μου νὰ φέρω μὲς' στὴν φλέγουσαν ἐστία.

Θεοτόκη; πρὸς Ζαήμεν. — Δέξου σὲ παρακαλῶ
κι' εἶναι καὶ γὰρ σὲ καλὸ,
καὶ γὰρ μὰ; καὶ γὰρ τὸ κόμμα
καὶ γὰρ τὴν πατρίδ' ἀκόμα